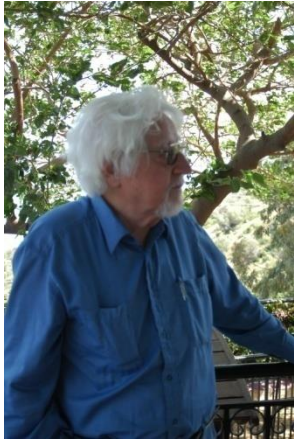

Βόλος 16 Αυγούστου 2015

Του Σεραφείμ Αθανασίου

«ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ»

Προ ημερών στον ημερήσιο τύπο διάβασα ότι με δικαστική απόφαση αποζημιώνονται από το Δημόσιο με κάποιο χρηματικό ποσό, τα μέλη της οικογενείας του αδικοχαμένου Συνταγματάρχου Βασιλάκη, υπασπιστού του προ

ετών Υπουργού Δημόσιας Τάξης κ. Χρυσοχοϊδη, ο οποίος κυριολεκτικά μέσα στο γραφείο του διαμελίστηκε, από παγιδευμένο φάκελο που προοριζόταν για τον Υπουργό του.

Ως Έλληνας πολίτης αισθάνθηκα ικανοποίηση γι' αυτή τη δικαστική απόφαση που εν μέρει απάλυνε τον πόνο των στενών συγγενών του ήρωα Συνταγματάρχη Βασιλάκη, αν και τέτοιοι πόνοι οποιασδήποτε οικογένειας, ιδιαίτερα μανάδων, δεν απαλούνται ούτε ξεχνιούνται, ακόμη και αν τους προσφερθούν όλα τα εκατομμύρια του κόσμου.

Δεν είμαι νομικός και δεν γνωρίζω πως ενεργούν οι εν ζωή για να τύχουν της όποιας αποζημίωσης για προσφιλή τους πρόσωπα που ενδεχομένως έχουν χάσει τη ζωή τους κατά την εκτέλεση των καθηκόντων τους, και λέω «εκτέλεση καθηκόντων», επειδή θέλω να εστιάσω τις όποιες αδικίες από ένα Κράτος που θέλει να λέγεται δίκαιο χωρίς να είναι.

Επίσης δεν γνωρίζω αν είναι αλήθεια έμαθα όμως, ότι για να τύχει κάποιος μιας επί πλέον αποζημίωσης, εκτός συντάξεως, για βίαιο θάνατο προσφιλούς του προσώπου πρέπει εκείνος ο συγγενής, να προσφύγει στα δικαστήρια, επειδή τέτοια αποζημίωση δεν παρέχεται αυτεπάγγελα.

Η Χωροφυλακή, και λέγοντας Χωροφυλακή εννοώ την τωρινή μας Αστυνομία μια που εγώ, ως παλιός αστυνομικός του Σώματος της Χωροφυλακής, έτσι την έχω συνηθίσει. Αυτή λοιπόν η Χωροφυλακή από της ιδρύσεώς της, έχει προσφέρει εκατόμβες θυμάτων, στην προσπάθειά της να διατηρήσει την τάξη, να αναχαιτίσει και συλλάβει άναρχα στοιχεία εξ αιτίας ληστειών, κλοπών, λοιπών βίαιων πράξεων ή καταστροφών, που εκείνα τα άναρχα στοιχεία αφήνουν στο πέρασμά τους. Τέτοια θύματα δυστυχώς προκαλούνται και από καταδίκους οι οποίοι μια που ξέρουν τον τρόπο να δρουν ύπουλα-ιδιαίτερα κατά την μεταγωγή τους-«τρώνε λάχανο», τους ίσως απρόσεκτους φρουρούς τους.

Ακόμη χάνονται εγκλωβισμένοι μέσα σε εκείνα τα υπηρεσιακά τροχοφόρα τα οποία στερούμενα πολλές φορές υγρής τροφής ή αντικατάσταση των παλαιών

τους ανταλλακτικών και εξ υποχρέωσης κινούμενα «τρώνε» και αυτά τα «σκουριασμένα σιδηρικά», τις σάρκες των επιβαινόντων οδηγών, συνοδηγών και ίσως περισσότερων προσώπων.

Πρόσφατα (τον μήνα Ιούλιο 1915, ένας νέος άνδρας, ο 37χρονος Αρχιφύλακας Καραπαναγιώτης Γιώργος, κοντά στη Νέα Αγχίαλο Βόλου ως οδηγός ενός τέτοιου σαράβαλου(όπως διαδίδεται) αυτοκινήτου, αντί προσφοράς διατεταγμένης υπηρεσίας κομμάτιασε τις σάρκες του, αφήνοντας πίσω του σύζυγο με δυο μικρά παιδιά, χώρια τη χαροκαμένη του μάνα, η οποία εκεί στο χωριό της που φέρει το όνομα Κρύα Βρύση, περιοχή Καρδίτσας, και στο οποίο χωριό δέχτηκε οριζόντιο το γιό της, στην μετέπειτα ζωή της, αντί να πίνει δροσερό νερό από την «Κρύα Βρύση», δυστυχώς θα βρέχει τα χείλη της, και σε καθημερινή βάση, από τα καυτά της δάκρυα.

Πολλά τα θύματα από την επικίνδυνη αποστολή τους. Πολλές και οι μαυροφορεμένες μητέρες αυτών των θυμάτων που δεν προέρχονται και δεν κινδυνεύουν μόνο κατά την εκτέλεση των υπηρεσιών τους. Οι κίνδυνοι για τους αστυνομικούς μας παραμονεύουν ακόμη και αν βρίσκονται εκτός υπηρεσίας και ανάμεσα στα μέλη των οικογενειών τους, και τούτο γιατί το όποιο αστυνομικό όργανο, λογίζεται εχθρός του λαού, εχθρός των πάντων.

Άλλοι καίνε, άλλοι ληστεύουν, άλλοι κλέβουν, άλλοι καταστρέφουν ή σκοτώνουν, επειδή όμως οι χωροφύλακες είναι το εμπόδιό τους, τα άναρχα ιδιαίτερα στοιχεία που δεν θέλουν κανένα εμπόδιο στις όποιες πράξεις τους και χωρίς κανένα έξοδο βάπτισαν τους Χωροφύλακες, από τον Αρχηγό μέχρι και το σε μικρό βαθμό όργανο με καινούργια ονόματα, όπως για παράδειγμα: «μπάτσοι», «γουρούνια», «φονιάδες» και σπέρνοντας το μίσος κατά των οργάνων και της έννομης τάξης, σε δεδομένη στιγμή, με Καλάζνικοφ τους ξαπλώνουν φαρδιά-πλατιά, για να ξεκουραστούν μια για πάντα.

Από το 1984 μέχρι το 2011 εκατό (100)παλικάρια της Χωροφυλακής (Ελληνικής Αστυνομίας) έπεσαν βίαια από βόλια αναρχικών στοιχείων, και από το 2011 μέχρι και σήμερα άλλοι λεβέντες έχουν προστεθεί στον ματωμένο ονομαστικό κατάλογο εκείνων των θυμάτων και θυμάμαι μερικούς: Ευαγγελινέλης, Σκυλογιάνης, Σομπόνης, Ανδρουτσόπουλος, Χριστοδουλίδης, και οι αριθμοί που αντιστοιχούν σε νέα παιδιά δεν έχουν τελειωμό.

Δικαιολογημένα συνεπώς φωνάζω, όπως όλοι πιστεύω οι νομοταγείς πολίτες, και ερωτώ: Για όνομα του Θεού, τόσοι θάνατοι μέσα στο Αστυνομικό Σώμα εξ αιτίας των κακοποιών στοιχείων? Ούτε πόλεμος να ήταν! Τόσες χαροκαμένες μάνες! Τόσα ορφανά παιδιά! Που θα πάει αυτή η κατάσταση! Που θα καταλήξει!

Και οι τραυματίες δεν μένουν σε μικρό αριθμό ,έχουν και εκείνοι τον «τρόπο» τους για να μη παραπονούνται οι αγαπημένοι τους συνάδελφοι που τους «άδειασαν τη γωνιά» χωρίς να τους αποχαιρετήσουν.

Στη Ρόδο πρόσφατα ένα ή νομίζω δύο αστυνομικά όργανα έπεσαν θύματα τροχαίου. Το ίδιο και στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη, τη Θράκη, τη Χαλκιδική, την Κέρκυρα, νομίζω και στην όμορφή μας Κω, η οποία αυτές τις μέρες(2^ο 10ήμερο μηνός Αυγούστου 2015) έχει την «τιμητική» της ,με τα όσα της προέκυψαν από εκείνο τον άναρχο και βίαιο συρφετό εισβολής στο χώρο της δυστυχισμένων αλλοεθνών υπάρξεων.

Το θέμα τώρα είναι τι γίνεται με τις αποζημιώσεις των θανόντων και πως ενεργούν οι συγγενείς αυτών που χάθηκαν είτε κατά την εκτέλεση υπηρεσίας, είτε και για κείνους που θέλησαν να μας «αποχαιρετήσουν» έστω και αν βρισκότουσαν ΕΚΤΟΣ ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ.

Θυμάμαι στη Ρόδο, στα δικά μου παλιά υπηρεσιακά χρόνια, κάποιο περιστατικό ενός συναδέλφου που: ενώ με φίλους του βρισκόταν ΕΚΤΟΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ στο Μανδράκι πίνοντας καφέ, υπέκυψε από ανακοπή καρδιάς ή και άλλης αιτίας. Διατάχθηκε Ε.Δ.Ε. και στο «ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ» το πόρισμα απεφάνθη: Ο θάνατος του συναδέλφου επήλθε όταν εκείνος βρισκόταν ΕΚΤΟΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ και όχι κατά την εκτέλεση αυτής ΚΑΙ «ΕΝΕΚΑ ΤΑΥΤΗΣ».

Αποτέλεσμα/ όπως μεταξύ μας κουβεντιάζαμε οι συνάδελφοι/οι γονείς του θανόντος, που ήταν νομίζω Μακεδόνες και είχαν έρθει για λίγο στη Ρόδο, έκλαιγαν με μαύρο δάκρυ, βρίζοντας «Θεούς και δαίμονες» γιατί έχασαν το παλικάρι τους και με τα όποια δικαιολογητικά που συγκέντρωναν κινδύνευαν να μη πάρουν όχι σύνταξη αλλ' ούτε και ελάχιστη έστω αποζημίωση επειδή λέγανε- και εμείς μαθαίναμε- ότι στη Χωροφυλακή εκείνο το παλικάρι υπηρετούσε πολύ λίγα χρόνια και δεν είχε δικαίωμα σύνταξης, και εγώ τώρα σκέπτομαι: Αν το ίδιο συμβαίνει σήμερα και αν πράγματι έτσι είναι, δυστυχώς ως Κράτος είμαστε «για το γάιδαρο καβάλα».

Τα αστυνομικά όργανα, όπως όλοι οι ένστολοι του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας και Πυροσβεστικού Σώματος, ιδιαίτερα οι πιλότοι μας των Αεροπορικών Πτερύγων Μάχης. Όλοι λοιπόν αυτοί, και πριν καταταγούν, ακόμη και από τα παλιά δικά μου χρόνια, με τις υγειονομικές τους εξετάσεις σε Στρατιωτικά Νοσοκομεία , κυριολεκτικά γινόντουσαν και γίνονται «φύλλο και φτερό». Και εκεί όσοι κριθούν ικανοί κατατάσσονται και ανάλογα εκπαιδεύονται ο καθένας στον τομέα του.

Τι σχέση είχε η τότε Ε.Δ.Ε.(που είχε διαταχθεί για την απονομή ή μη συντάξεως) αν ο θανών βρισκόταν ή όχι εν υπηρεσία την ώρα που επήλθε το μοιραίο, σε

αυτό το ερώτημα ακόμη δεν μπορώ να δώσω απάντηση. Κάτι πήγε «στραβά» με τα «χτυποκάρδια του» ή άλλα αίτια που τον πρόδωσαν την ώρα που έπινε καφέ και πέθανε ο άνθρωπος. Οι από εκεί και πέρα υποχρεώσεις του εργοδότη Κράτους δεν αντιμετωπίζονται με αρνήσεις και κωλυσιεργίες.

Είπα πως δεν γνωρίζω τι γίνεται σήμερα αλλά αν αληθεύουν οι πληροφορίες μου ότι μερικά από εκείνα τα «θλιβερά» παραμένουν ως είχαν τότε, θέλω να απευθυνθώ στο σημερινό Υπουργό Δημόσιας Τάξης, τον κ. Πανούση, ο οποίος έχει δώσει δείγματα ανθρωπιάς και ενδιαφέρον για τους άνδρες των Σωμάτων Ασφαλείας και να τον παρακαλέσω να μεριμνήσει και με κάποιο νόμο να διορθώσει τα κακώς υφιστάμενα.

Και μέσα σε εκείνα τα «κακώς υφιστάμενα» να προσθέσει και την πιο σοβαρή διάταξη νόμου: Να χαρακτηριστεί το επάγγελμα του Αστυνομικού ως λίαν επικίνδυνο όπως είναι άλλωστε, η δε Πολιτεία δεν θα τους κάνει χάρη αν τους αναγνωρίσει αυτούς τους κινδύνους.

Ποιος υπάλληλος, εκτός των οργάνων της τάξεως, φεύγει το πρωί από το σπίτι του με το μεγάλο ερωτηματικό αν σ' αυτό και στα παιδιά του επιστρέψει σώος? Οι κίνδυνοι που τον παραμονεύουν είναι τόσοι, ώστε αυτοί οι «μπάτσοι», αυτά τα «γουρούνια» και αυτοί οι «δολοφόνοι», δεν προλαβαίνουν να δώσουν οι ίδιοι απαντήσεις στο δικαιολογημένο ερώτημά τους και αφήνουν την τύχη τους στα χέρια του Θεάνθρωπου. Αλλά που να προφτάσει ο Θεάνθρωπος, ποιους να σώσει πρώτα και ποιους δεύτερα με τα όσα συμβαίνουν γύρω μας και όχι μόνο στη Χώρα μας, αλλά σε ολόκληρο τον Πλανήτη Γη!

Σημείωση. Δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες «ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ» & «ΡΟΔΙΑΚΗ», στην Ιστοσελίδα www.serathan.com. Αποδέκτες δε αυτού του άρθρου έγιναν μέσω e-mail και πολλές εκατοντάδες εν ενεργεία και αποστρατεία άνδρες και γυναίκες των Σωμάτων Ασφαλείας και του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας.